

Scandinavien's Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Øyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 19. Den 1. Juli 1855. Pris: 6 Øre pr. Expl.

Tale af Præsident Brigham Young

holdt i Tabernaklet den 18de Februar 1855, efter Oplæsningen af det i
førige Nr. gengivne Foredrag.

(Af Deseret News, den 1ste Marts 1855.)

En Deel af denne Forsamling er blevet opdragten i Amerika og er mere eller mindre bekjendt med Constitutionen, med Folks grundlovsmæssige Rettigheder, med Landets Institutioner, med Staternes Regjeringer, Love osv., og om de noagtigen har givet Agt paa og hørt Br. Bullock oplæse mit strevne Foredrag, saa at de kunde forstaae det, saa veed de, om deres Sind, Høleller og Domme stemmer overeens med mine, angaaende de Anskuelser, som mylig er blevet fremstillede.

Jeg kan sige med eet, at de er sande; de er dette Folks Høleller, forsaavidt som de er bekjendte med de Forenede Staters Regjerings Grundsætninger; endskjonten Deel af vor nærværende Menighed er ikke blevet opdragten under den velgjærende Indflydelse af vor Fædrene-Regjerings Institutioner. Men saavidt som de forstaaer, drister jeg mig til at sige, at saadanne er alle Sidste Dags Helliges Høleller.

Under min Tale skal jeg behandle Emuet seit. Dog veed jeg, at naar jeg taler offentligt, er der altid Saadaune tilstede,

som er tilbzielige til at finde Noget at udsette paa dette Folk, og som forsøger at opvække Fordom imod dem; og de vil samle op enkelte Ord og Sætninger, og stille dem tilsammen efter deres eget Behag, og sende ud en fordærvet Læsemaade for at fulde Verden med Fordomme imod os. Jeg bryder mig ikke om en saadan Fremgangsmaade; thi jeg har ofte sagt, at talte Ord er ikun vind, og naar de er udtalte er de borte; folgelig tager jeg mig den Frihed at tale det, som jeg ikke tillader mig, naar jeg betroet mine Høleller til Papiret.

Det Foredrag, som myligen er blevet oplæst, og som udpeger den Sti, dette Folk har vandret paa, er blot et kort Sammendrag af vor Erfaring, hvad vi har udstaat og hvad vi troer.

Før Mormons Bog blev trykt og strax efter at Joseph Smith havde erholdt Pladerne, og de Abenbaringer han modtog angaaende denne Optegnelse, at den var Nephilernes og Lamaniternes Optegnelse, hvilke er Fædrene til vort Lands nærværende Uindvaanere, og hvorved Herren sagde ham, at han var ifærd med

at lægge sin Haand paa Værket anden Gang for at famle Israel, begyndte Krigen imod ham; dette stete længe før Bogen blev trykt. Jeg vil nu sige Eder Alle en Hemmelighed, endskjønt den alle rede er bleven opløft for Eder, nemlig at Christus og Belial er ikke Venner, de er Fjender. Vi spørger, hvor Christi Kirke er? Mit afgjørende Svar er: Om de Sidste Dags Hellige ikke udgjør Guds Rige paa Jorden, Jesu Christi Kirke, saa er den ingensteds at finde herunder. Det er let at bevise af Skriften, at ingen anden Kirke, som paastaaer at troe det Gamle og Nye Testamente, taaler neppe nogen Sammenligning med den gamle, sande Kirke i Fylden af Jesu Christi Lærdomme.

Forsaavidt Moralitetten angaaer har jeg i mange Tilselde ingen Klager at gjøre. Tusinder og Millioner af Mennesker lever efter det bedste Lys de har, men det hellige Præstedomme er ikke paa Jorden, undtagen de Sidste Dages Hellige har det. Det er Præstedommen, atter givet til Menneskenes Born, skal jeg udsige det? (Ja!) Det opægger Djævelen og gjor hele Helsvede vred; og Djævelens Ejendom vil rende hid og dit, og publisere deres Logne om Christus og hans Kirke paa Jorden. De er ikke vrede paa mig eller paa Eder; og Christendommens Bekjendere og Præster er ikke vrede paa os, men de er sydte med Brede og Harde mod dem selv og den Almægtige. Hvorfor er de vrede? Fordi de er Mennesker, og liig andre Mennesker. Om en Mand seer, at hans Hus er nærværet at falde, om han seer en eller anden Ting, som bestandigen gnaver og hakker og undergraver Grundvolden, og opdager, at lidt efter lidt ikke hans Hus falde, maa skee naar han sover, eller naar han er borte fra Hjemmet, og tilintet gjøre hans Hustru og Born, saa føler

han alletider Pine og Angst; idet han stedse vogter med et frugtsomt Blit den Eid, naar det vil knuses istykker. Dette er Vanfæligheden med den sig kallende christne Verden. Er det saaledes med den Vanstro? Nei, han bryder sig ikke om Tingene; men de sode, elskelige, velsignede Christne, Præsten paa Prækestolen og Degnen under den, og de vise Efterfolgere af deres eget Brovt og af deres Fædres Traditioner, er de, der fører Krig med Guds evige Præstedomme.

Universalisterne siger, at vi skal Alle gaae til Himmelten i en Hob tilsammen, og om de troer deres Religion, de beknyrer dem ikke om Mormonismen. Endskjønt jeg bekjender, at jeg troer, at de Fleste af dem er liig den gamle Mand, som var en Stærktroende i Universalismen, og medens han spadserede iblandt sit Øvæg og grundede paa sin Lære, gik han til den Dre, han gjorde meest af, og sagde for sig selv: „Jeg troer Universalisternes Lære, men gamle Bright, hvor meget jeg end holder af dig, saa vilde jeg villigen give dig bort, om jeg vidste, at den var sand.“ Finder en Mand, som ikke troer paa nogen religiose Lærdomme, som ikke troer paa en tilkommende Tilværelse, og hvad bryder han sig om Mormonismen? Aldeles intet.

Hvem er det, som altid opægger Djævelen? Hine hellige Hyktere, hine gamle Sekterere, som paastaaer at være saa hellige, og at de har saamegen Religion. De seer, at deres gamle yndede Nede knuses i Støvet for aldrig at opbygges igjen, idet Mormonismen vil triumphere. Det er dette, som opvækker al Fortræd. Det var Præster, som først forfulgte Joseph Smith. Jeg vil her omtnale nogle saa af de Omstændigheder, som jeg personligt kender angaaende Fremkomsten af Pladerne, en Deel af hvilke Mormons

Bog blev oversat fra. Denne Kjendsgerning kan være my for Aldstille, men jeg har en personlig Kjendstab med Henshu til mange af hine Omstændigheder.

Jeg kender godt en Mand, som for at faae Pladerne reed over tredindstyve engel. Mile tre Gange den samme Tid, som de erholdtes af Joseph Smith. Om-trent den Tid, da de blev leverede til Joseph ved Engelen, sendte den omtalte Mands Venner Bud efter ham og undrettede ham om, at de stod i Begreb med at take Skatten, endskindt de ikke vidste hvad det var. Manden jeg hen-tyder til var en Spaamand, en Trold-mand, en Stjernetyder, en Sandfigur, og besad saa megen Talent som Nogen, der har vandret paa amerikansk Grund, og var en af de ugrundeligste Mænd jeg nogensinde har seet. Den sidste Gang han reiste for at erhøde Skatten, vidste han hvor den var og sagde hvor den var, men kunde ikke dens Værdi. Tilsted mig at sige Eder, at en Baptist-Præst og andre af Josephs Nabover var netop de Mænd, som sendte efter denne Trold-mand den sidste Gang han reiste for Skattens Skyld. Jeg hørte ingenlunde en Mand, der kunde sværge som hin Stjernetyder; han bandte videnstabeligen efter Regel og Noder. For dem, som holder af at bande, var det mistalst at høre ham, men ikke saa for mig; thi jeg vilde forlade haus Mærvaerelse. Han pleiede at udfordrede Joseph for enhver Ting som var set, og sige: „Jeg troer at han vil faae Skatten tilstdst.“ Han sat den og Krigsen begyndte strar.

Da Joseph havde erholdt Skatten, forenede Præsterne, Baptist-Diakonene og Religionister af enhver Slags sig med Spaamanden og med enhver ugrundelig Person for at faae den ud af hans Hænder, og for at fuldbyrde dette, begav sig en Deel af dem ud og forsulgte ham.

Vor (den amerikanske) er efter Be-kjendelsen en christen Nation, og de, som bekjender sig at være Christne, skalde være saadanne i Virkeligheden; hvis de var, vilde de ikke betænke sig paa at faae en god Mand og en Christen til at præs-dere over sig. Hvor meget der end siges imod at Christne skalde sidde i Regjerings-Præsidentstol, saa er de de eneste Per-soner, der er skikkede til at regjere, og skalde undervises af Herren ved Dromme og Syner. Men efter al den Hujen og Skrigen om „Kirke og Stat,” har der ikke været en Præsident eller Guvernør i vore Dage, uden han jo har været meer eller mindre paavirket af Præster, som nægter Alabenbaring, som ikke troer paa Syner og ikke modtager Engles Be-tjening. Præsidenter, Guvernører, Re-gjerrings- og Congresmedlemmer er meer eller mindre beherskede enten af Præster eller af en traditionel Religions Indfly-delse; og dog vil de næsten alle tilslige vende sig bort og forbande Præsterne og Religionen indtil nederste Hølvede, me-dens de er regjerede og beherskede deraf. Det er den falske Religion i Verden, som opvækter denne „Hujen og Skrigen,” som vildsleder Folket og opætter sig imod Guds Rige paa Jorden. Dersom vi blot vilde holde Troy med de Ugrundelige, saa vilde alt være rigtig, og da vilde Ingen kunne at forfolge os.

Jeg vil omtale nogle Uttringer og Handlinger, som er bekjendte fra den Tid i Missouri, da de havde Joseph og mange Andre i Fængsel. Gamle General Clark havde mindstrenket Magt fra Guvernør Boggs til at dræbe Mand, Kvinde og Barn, eller til at spare Kvinder og Børn, eller til at fordele den hele Me-nighed af de Hellige iblandt de andre Indvaanere, alt eftersom han behagede. Grunden dertil tilskrev man „Mormon Oprør,” „Mormon Uroligheder;” end-

Sjøndt Mormonerne hadde ikke været inde af deres eget County, thi de eiede næsten hele Countiet, hvor de boede, og de gik ikke over deres egne Grænser undtagen i lovlige og nødvendige Forretninger. Vi havde afgivet vores Vaaben efter de Opsfordring, hvilket stede for at prøve vor Lovlydighed for Regjeringen, og derefter sagde mange af dem: „Nu vil vi, Gud fordømme Eder, skyde Eder ned;“ og nogle af de Hellige blev drabte, efter at de havde overleveret deres Vaaben og saaledes trosligen esterkommet Opsfordringen.

Udgangspunktet for vores Forsøgelser dør opkom derved, at vores Fjender satte Flid paa deres egne Huse, og svoer paa, at Mormonerne havde gjort det og drejet dem ud. Dette ved jeg; thi jeg havde Lejlighed til personligen at iagttagte det. Da General Clark kom ind i Far West med sin Armee, sendte han George M. Hinkle, Apostaten, for at kalde ud Resten af Brødrene paa den offentlige Plads, og naar de var forsamlede, slog han en Kreds omkring dem med sine Mænd, og sagde: „Gentlemen! jeg har nindskrænket Magt til at handle, og jeg vil nu sige Eder hvad vi ønsker; — vi ønsker at Een skal gaae hjem med denne Mand og en Aanden med hin Mand, og tag Eders Hustruer og Born med Eder og adspred Eder over Staten. I er de bedste Arbeidere og det driftigste Folk vi har; og I har udført mere her i to Aar, end vores gamle Settlere har gjort i tolv? Vi ønsker, at I skal leve hos os. Hvorfor kan I ikke holde Samfund med os? Jeg ønsker, at I skal sprede Eder iblandt vort Folk og give op Eders Religion og Prophet; thi jeg vil sige Eder nu, i Begyndelsen, I vil aldrig se Eders Prophet Joseph Smith igjen.“ (Jeg sagde for mig selv: Det er en Logu.) „Bland Eder ikkun med os, og

giv op Eders Prophet, Eders Apostler og Eders Samlen-Eder-selv sammen, og vi ønsker, at I skal blive hos os, thi I er de bedste Medborgere i Staten.“ Jeg tænkte at disse Udtryk stemte ikke vel overeens med mange af hans Bevægninger, og idet jeg var bestemt paa ikke at give op min Religion, gjorde jeg med eengang den Slutning, at han kunde gaae til Helvede og jeg vilde forlade Staten; og saaledes gjorde jeg tilligemed Resten af de Sidste Dages Hellige, estersom de havde tilforn dræbt mange af dem.

Brødre og Søstre! Vore Venner ønsker at vide vores Højleller med Hensyn til Regjeringen. Jeg svarer: De er af det bedste Slags, og vi vil bevise det ogsaa, som I vil see, om I blot lever længe nok; thi at vi skal leve for at bevise det, er sikkert; og naar de Forenede Staters Constitution hænger som om det var paa en enkelt Traad, vil de have til at kalde paa Mormon-Eldsterne for at frdlese den fra fuldkommen Tilintetgørelse, og de vil trine frem og gjøre det.

Vi elsker vores Lands Constitution; den er alt hvad vi kunde forlange; dog i nogle faa Tilfælde kunde der gjores nogle Tillæg, som vilde forbedre den. Vi synes godt om Forbunds-Regjeringen og Congressens Love. Der er Intet i disse Love, som i mindste Maade strider imod os, endog ikke i vor Udelukken af Vedtægtslov for dette Territorium. Jeg kan underrette vore Jurister, som fører Sager for Skrausen her, at de Forenede Staters Congres har udgivet Love, som giver os Rettighed at udelukke Vedtægtslov efter vores Behag, og det endog uden nogen Krænkelse af Constitutionen eller almindelige Bestemmelser. De har ogsaa givet os Rettighed til at standse Drunkenstab, Banden og Doblen og at forbryde Hestevæddeløb, og at straffe Menser, som stader og røver hverandre.

De Forenede Staters Constitution og Forbundsregeringen har i sine Bestemmelser givet os denne Rettighed.

Mn vil jeg sige Eder en Ting, som jeg er en Modstander af, og som dette Folk ogsaa modsetter sig, det er, at en Mand skal komme her som en Embedsmænd med et Stykke Faarekund (Pergament) i sin Lomme, hvilket er forsynet med en eller anden Stormands Navn, og begynde at sætte op sine Ordens Regler for dette Folk, og sige: „Jeg er en Gentleman, jeg er en højhjertet Gentleman, kan I sige mig, hvor jeg kan finde en Kvinde, som vil sove med mig inat?“ og at sætte op Spillehus, drikke og svire, opvække Splid og undrige Processer, jage op misfornøjede Alander og derefter give Folket en Forelæsning om Moralitet, onstende dem at blive lig andre Samfund, og sige til Madame Den-og-den eller Tomfru Den-og-den: „Vil De ikke tage en Kjøretour med mig — vil De ikke tage en Kanetour i Aften med mig? Jeg er en højhjertet Gentleman.“ En viis Fader eller Mand siger: „Kom hjem her, dette er Eders Sted, I har Intet at bestille med Fremmede.“ Hvad er Folgen af dette? Jo, fra de fleste af de højhjertede Gentleman kan I høre: „Gud fordonne Mormonerne, de er opsetlige mod Forbundsregeringen, fordi de vil ikke lade os sove med deres Hustruer og Døtre.“ Jeg modsetter mig saadanne Mand og er ester dem med den Almægtiges besværede Pike. Hvor langt? Lad dem fornærme min Families Kydshed, og jeg vil, saa sandt hjælpe mig Gud, udblaese deres Livs Lys. (Hele Forsamlingen sagde: „Amen!“) Saadanne Personer maa raabe „Fjender, Fjender; Mormonerne er alle fjendtlig sindede mod Regeringen,“ og de maa raabe det indtil de er i Hølvede.

Som jeg allerede længe har sagt, de Forenede Staters Præsident skulde være et fuldkomment Monstret for alt Folket at vandre efter; saaledes skulde ogsaa Vicepræsidenten, Medlemmerne af Cabinettet og Congressen, Guvernoren af Staterne og Territorierne og endelig alle Regeringsembedsmand være Monstre for Folket at efterligne. Men hvad finder I iblandt Folkets Ledere? Næsten alt andet undtagen et retskaffent Eksempel.

Fordærvede Mennester kan ikke vandre paa disse Gader ustraffede, og om dette er Fjendstab mod Regeringen, saa Almen til det. De Forenede Staters Constitution understøtter vi hele den udslagne Dag, og den vil understøtte og beskytte os, medens de Mand, som siger, at vi er Fjender, og som raaber: „Mormon Urolighed,“ vil gaae til Hølvede. Der har været Embedsmænd her, som ikke var stikkede til at leve iblandt os, og de rendte hjem, og opvakte Kriget „Mormon Uroligheder,“ „Mormon Oprør,“ „Mormon Krig,“ og „Landsforrådere,“ men deres Dag er forbi.

Naar en Mand paastaaer at være vere min Ven og dette Folks Ven, saa vil han modtage mit Raad, istedetfor at opvække Splid og øve Uretfærdighed. Jeg lider ikke den forsættig Fordærvede, og lidt efter lidt vil jeg komme ud lig Torden, som jeg har gjort med Andre, naar de øvede Ugædelighed; og som jeg gjorde med en vis Person, da han holdt sin glimrende Tale, og fornærmede dette Folk fra Øverst til Nederst. Jeg tngtede ham, og han rendte bort, og rapporterede som mine Uttringer, saadanne som ikke var komme fra mig. Der sagdes ham, medens han var paa Sletterne, at Præsident Zacharias Taylor var død og fordomt, og det har gaaet gjennem Staterne fra Ende til Ende, at jeg sagde saaledes. Det blev først udgivet

at Mormonerne sagde saaledes, og der-
efter at Brigham sagde saaledes; nu vel,
jeg understøttede det, fordi jeg vidste, at
det var sandt. Jeg har just ligesaa stor
Ret til at sige, at Præsident Taylor er
i Helvede, som at sige at nogen anden
elendig Synd er der. Var han noget
mere end Kjød og Blod? Jeg har lige
saa stor Ret, seet fra et religiøst Synt-
punkt, til at drøste ham, som jeg har
til at drøste Bonden paa Mosodynam.
Han er gaaet død, og saa er mange An-
dere; og Herren den Almægtige skyter de
bitre Grene, som er talt om i Mor-
mons Bog.

Aviserne er fulde med Angivelser, at
jeg sagde: „Præsident Pierce og hele
Helvede kunde ikke skytte mig fra mit
Embede.“ Jeg vil sige Eder hvad jeg
sagde og hvad jeg nu siger: Herren re-
gjører og hersker over Himmelens Hær-
skarer, og gjør efter sit Behag iblandt
Jordens Beboere. Han opreiser et Rige
her og nedstyrter et andet der, efter sit
Behag. Han vandrer midt iblandt Fol-
ket, og de veed det ikke. Han gjør til
Konger, Præsidenter og Gouvernører,
hvem han vil; dersor slutter jeg, at jeg
skal være Gouvernør over Utah Territo-
rium just saa længe som han
onsker, at jeg skal være; og
for den Tid kan hverken de Forenede
Staters Præsident eller nogen anden
Magt forhindre det. Vær altsaa ikke
bekymrede, Brødre og Søstre, for min
Aftakken fra Embedet; thi naar Præssi-
denteu bestikker en anden Mand til at
være Gouvernør i Utah, saa maa I er-
kjende at Herren har gjort det; thi vi
skal anerkjende hans Haand i alle Ting.

Alle Folk er i den Almægtiges Hæn-
der og han skyrer og hersker dem, end-
fljsndt de kan ikke fatte det, ei heller
anerkjender de hans Medvirken. Han
ophoier Præsidenten til at være Natio-

nens Hoved, og plaserer Konger paa de-
res Throner. Der er ikke et Menneske,
som undgaaer hans Øpmærksomhed, og
han frembringer sine Hensigter i de sidste
Dage. Jeg kan sige Eder noget Mere,
Brødre og Søstre og Venner og de For-
enede Stater og hele Verden: Herren
den Almægtige vil ikke tillade, at hans
Præstedomme igjen drives bort fra Jord-
en, fulde han endog tillade de Ugude-
lige at ødelægge dette Folk. De For-
enede Staters Regjering og alle Konger
i denne Verden maa gaae til Krig imod
os, men Gud vil bevare en Deel af de
Ydmuge og Sagtmødige til at bringe
Riget til Jordens Beboere, og vil for-
svare sit Præstedomme; thi det er den
sidste Tid, den sidste Indsamlingstid; og
han vil ikke tillade, at hans Præste-
domme igjen bliver drevet bort fra Jord-
en. De kan masakrere Mand, Kvinder
og Børn; men Herren vil ikke tillade
dem at uisintetgjøre Præstedommen; og
jeg siger de Hellige, at, om de troeligen
vil udøve deres Religion, vil de leve og
ikke blive affsaarne.

„Der er en Aaland i Mennesket, og
den Almægtiges Inspiration giver dem
Forstand.“ og Mange, som ikke har
Præstedommen, har Ideer, som er virke-
ligen sande, endskoudt de ikke altid er
visse paa, enten de er sande eller ikke.
Menneskernes tanker, medens de hviler
paa deres Senge, angaaende dette Folk,
hvad enten Præsidenten over de Forenede
Stater, eller Congressens Medlemmer,
eller de forskellige Staters Negenter,
naar de overveier denne Verdens Til-
stand og deres endelige Urtgang fra
deanne Handlingsplads, er, at der er intet
Ondt i de Sidste Dages Hellige. Og
jeg siger Eder i Israels Guds Navn, at
deres hemmelige Betragtninger siger dem
dette, undtagen de er fordærvede saa me-
get af Ugadelighed, at Herrens Aaland

har ophørt at stride med dem. Men saa snart som de indlader sig i Tummelen af deres daglige Beskæftigelser, tiltrækker sig den Hujen og Skrigen, at „Mormonerne er iførde med at gjøre dette og høint,” deres Opmærksomhed. Tidligere gik det Rygte, at „de stod i Begreb med at underhandle hemmeligen med Slaverne,” naar vi aldrig havde tænkt paa en saadan Ting. Chams Sæd, som er Gains Sæd, kommende ned gjennem Cham, vil, ifolge den Forbandelse, som er lagt paa ham, tjenes sine Brodre og være en „Tjeneres Tjener” for hans Medstabninger, indtil Gud borttager Forbandelsen; og ingen Magt kan forhindre det. Disse er mine Alstuelser angaaende Slaveri. Jeg vil her sige lidt mere om denne Gjenstand. De Hvides Behandling af Slaverne vil, i mange Tilfælde, sende baade Slave og Herre til Helvede. Denne Vaastand indbefatter meget i saa Ord. De Sorte skalde bruges som Tjener og ikke som Væster, men de maa tjene. Det er deres Nettighed at leve saaledes, at de kan nyde mange af de Veligheder, som folger med Lydigheden til Evangelists første Princiver, endskjont de er ikke berettigede til Præstedommets.

Men for at gaae videre: Hovedondet ligger i Stryerne eller i dem, som paa staar at være Stryrere, og i Lovens Forvaltere, men ikke i Constitutionen, thi den er reen. Endog de, som har Ondt i deres Hjerter, naar de overveier de Kraftytringer, som er, og som nu fremstiller sig for deres Øine, naar de tænker paa dem paa deres Senge og i deres besindigste Overveielser, begynder de at satte, at Gud hjemføger Jordens, at de Sidste Dages Hellige ikke er saa flet et Folk, som de fremstilles af deres Fjender at være; at de ikke er tilboelig til at være fjendtlige mod Regjeringen, og at de er et godt Folk. Mange, som leisig-

hedsviis anstiller rotige Betragtninger, begynder at begribe, at vi har Noget, som de Fjender ikke sidet til og onser, at de forstod det. Naar de borttager disse Betragtninger, kommer Frygt over dem, fordi Raabet fra den ene Ende af Unionen til den anden er, at „Mormonerne er i Færd med at gjøre Noget.” — Hvad sagdes der i Nauvoo? „Overlad Joe Smith og Mormonerne til dem selv, og det vil ikke være lang Tid forend de beherber Valget i denne Stat, og den Mand, som Joe Smith siger skal være Guvernor, han vil blive det, og de Mand, som han siger skal være Repræsentanter, de vil blive det; og vi vil ikke taale det.”

Det var en Prest paa Prekestolen, som opæggede Politikeren og sagde „Taaler det ikke;” og dette fordi Præsten kunde ikke udholde at staae op paa Prekestolen og tilstaae sin egen Skam, fordi han forsvarerede en falsk Religion; thi vore Eldste kunde bringe Enhver af dem til Tanshed, og faae dem til at rodmne af Skam. Derfor var og er deres Ord og Beslutninger: „Vi vil dræbe Mormonerne,” og Præsterne, skulde bag Politikerne, plagede Mormonerne. Hvor længe vilde det have været, forend det hele Valg i Illinois vilde være bleven controlleret af de Sidste Dages Hellige? Vore Fjender saae dette, og Djævelen vidste det og blev vred, og besluttede at fordrive os. Han gjorde saa, og jeg takker Gud for det. Præsterne og Politikerne kunde tydeligen see, at Mormonismen samlede til dens Banner dens Ensinder og Titusinder, og at det blot vilde være en meget kort Tid, forend Staten vilde blive aldeles regjeret af de Sidste Dages Hellige. Det hele Valg vilde have været styret af dem, om vi ikke havde kommet ud og forbudt vort Folk at votere. Vi maatte gjøre

dette, eller controllere Balloterings-
Æsten.

Det lykkedes dem at dræbe Joseph og hans Broder Hyrum og at fordrive os til disse Dale. Nu er vi her, og hvad er de bange for? Jeg vil sige Eder, at de er bange for, at vi skal blive naf-hængige af dem.

Hvorholdet imellem os og Regjeringen kan ligne ved en Mand, som havde tolv Sønner, og alle de ældre Sønner hæt-kede paa den yngre, ligesom Josephs Brødre i Oldtiden gjorde paa ham. De forfulgte ham og besøgte ham for Faderen, og søgte at undvære ham den gamle Mands Æsler, og lykkedes i en Grad at fremmedgjøre Faderens Æsler for den unge Dreng. Saaledes er det med Unions Regjeringen og os. Vi har bøn-faldt Gang efter Gang og vil fremdeles bønfalde og sige: „Spar os, elst os; vi formener at være een af de bedste Drenge du har faaet; bliv kjærlig imod os, og om du tægter os, kan det siges at vi har kysset Riset og øret Hauden, som giver det, og forsøgt igjen; men vær barmhjer-tig mod os; thi seer du ikke at vi er et lydigt Barn?“ Men nei! Tom, Bill, Dick, Harry og Resten af Drenge-renden uophøriligen til den gamle Mand med Øgne i deres Mund og han vil tægte liden Joseph. Og om den gamle Hør end ikke er kommen ud i aaben Krig imod ham, og har stillet op Regjeringens bevæbnede Styrke for at dræbe Drengen, sover han dog i sin Stol og drømmer om det, og taler i Sovne, sigende: „Gjor det Dreng, gjor det Dreng, vi vil ikke sige Noget her.“ Og Tom, Bill, Dick osv. begynder at anfalde liden Joseph, og den gamle Mand slumrer i sin Stol og siger: „Gjor det Dreng!“ Hvad vil der blive af denne lille Joseph? Jeg vil sige Eder det. Vi er et af Regjeringens Børn,

eet af de yngste Børn, og vi klynger os til vor Fader, og ønsker at blive regnet i Familien, og at hilse vore Brødre som Brødre, og blive regnet iblandt dem, enten i Egenstab af Territorium eller Stat. Hvad næst? Skriget er reist af de ældre Brødre, at „det vil aldrig gaae an at inddale denne yngre Dreng i Unionen, han er en Fjende, og vi maa und-lukke ham.“ Jeg vil sige Eder hvad dette vil lede til, de vil stode og for-nærme liden Joseph indtil hans Hengi-venhed for Faderen og Brødrene er al-deles veget bort, og han bliver en naf-hængig Dreng. Hvem vil foraarsage dette; Mormonerne? Nei, de ældre Brødre vil gjøre det! De vil trænge liden Joseph med deres Fjendtlighed, indtil han drives ind i Egypten for at finde Hjælp. Om dette ikke er Egypten nok, hvor vil I finde det?

„Hvad skal der gjøres med disse op-rørste Mormoner, disse affælelige Mor-moner?“ Jeg vil sige Eder, hvad der kunde gjøres og hvad der burde gjøres. De Forenede Staters Regjering, og de Forenede Staters Præsidenter bør behandle de Sidste Dages Helliges Reli-gion, som de behandler Methodismen, Presbyterianismen, Quakerismen, Sjæke-rismen og mange andre ismer, og sige: „Her ønsker jeg, at I skal holde Eders Mund om Mormonerne, thi de har lige saa stor Ret til deres Religion, som I har til Eders.“ Og naar Folket ansøger om dette eller hjuut (thi Petitionsretten skulde aldrig negtes), saa er det deres Pligt, som man henviser sig til, at lytte til Folkets Undragender og lade dem have Embedsmænd af deres eget Valg, thi den bestikkede Magt er udvalgt ved Folkets Rost, og Massen af Folket holder Regjeringens Herredømme i deres Hænder. Lad deraf Folket udføre de Principer de har antaget og erklaerer at

holde sig til, og naar vi vñster en Gunnvor, eller en Dommer, eller nogen anden besikket Embedsmand, lad os have de Mand vi foretrækker, og ikke saa-| danné, som vil rende sin Vej og rappor-
tere Løgne om os.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Udenlandiske Efterretninger; Deseret. Vi har modtaget Deseret News indtil den 4de April, saavel som endel private Breve, indeholdende de bedste Efterretninger fra Hjemmet i Bjergenes Dale. Almindelig Helsbred og Tilsfredshed herskede, travl Virksomhed overalt, tidlig Vaar og favorabelt Veir. Alle længedes efter den austundende April Conference, hvis Forhandlinger vi ogsaa med Længsel imødeseer, og haaber, at de maa ankomme saa betids, at vi kan meddele Noget deraf i næste Nr. I foregaaende, saavel som i dette Nr., har vi indført tvende Taler af Præsident Brigham Young, og Nesten af den sidste vil vorde indført i næste Nr. Vi henlede Stjernens Læseres Opmærksomhed paa disse Taler, der i en klar, reen og kraftig Aaland, inspireret af den Almægtige, viser de Helliges og Guds Riges Standpunkt baade til de Forenede Stater og til den øvrige Verden. Det er indlysende, at dette Folk, forhaanet, bespottet og jaget ud i Ørken, fiernt fra deres Forfølgere, uden tilhueladende menestelig Hjælp, autoges at maatte omkomme og udryddes af Tilsynelsen. Men tværtimod: det almægtige Forsyn veiledede sit Folk til det Sted, hvor de nu er, opholdt dem gennem Farer, Mangler og Savn, balsignede deres udholdende Tro, virksom i kraftige Gjerninger, og snart fremstod et velorganiseret Samfund i Klippebjergenes Dale, hvor forhen den saakaldte Civilisation ikke fandt det Ullagen værdt at ned sætte sig paa Grund af det nøgne og ufrugtbare Udseende. Dog dette blev snart forandret, som ved et Trylleflag fremstod paa nogle saa Aar een og eftersaunden flere Steder og Byanlaeg, Marker indhegnedes og opdyrkedes, sunkte Uværsgaarde prydede Sletterne, rigeligt vandede ved at lede Vandet fra Bjergstrømmene; rige Græsgange afgav fortræffelig Anledning til Øvægavl; det scareque, kraftige Græs omend blegnet om Vinteren, afgav rigelig Næring til de sparsomme Hjørde, som ved en fornuftig Hunsholdning og ved den aarlig indkommende Emigration eftersaunden forøgedes. Herren balsignede sit Folk; men paa hvad Maade erholdtes disse Balsignelser? Ved Trofasthed mod Herrens Befalinger, Arbeidsomhed og et dydigt Levnet. Propheten Brigham og de Tolv, tilligemed det øvrige Præstedomme arbeidede med, styrede, raadede og ansørte Folket til nyttige Foretagender, saa at der paa en kort Tid til Amerikas og hele Verdens Forundering fremstod et organiseret Territorium, til hvis civile Guvernor, de Forenede Staters Præsident udnevnte Kirkens Præsident Brigham Young. Men Guds Riges Fremgang saavel i aandelig som timelig Henseende oprækker vores Fjenders Harme og Misundelse og inspirerede af denne Verdens Fyrste søger vores Modstandere at gjøre os forhadte hos Alle. Hvorfor Præsident Brigham med den prophetiske Aaland og med den høyerslepræstelige Mon-

dighed som Herrens Ejener og Salvede har skildret de Sidste Dages Helliges lidte Forurettelser som et Folk, der aldrig har gjengjeldt Ondt med Ondt, men med fuldkommen Lovlydighed har lidt alle Forhaaner, endog af de Anthoniteter, der efter Loven burde beskytte dem som amerikanske Borgere. Propheten Brigham gjør opmærksom paa, at de Sidste Dages Hellige bør nyde den Retfærdighed, som tilkommer dem, at deres Agt er at tjene Herren og fremme hans Rige paa Jorden, og hellere døe og have Gud til Ven, end deelstige i Verdens Vanthro, Synd og Ugudelighed og blive forkastede fra Herrens Aslyn, som snart vil vorde den ugudelige Slægts Skæbne, fordi de ikke agter Guds Advarslor ved Propheten.

Udtog af et Brev fra **Eldste P. P. Thomsen,
der emigrerede om Høsten 1853.**

Fort Ephraim, Utah, den 17de Marts
1855.

Kjære elskelige Broder
J. Svenson!

Gud, som har oprettet sit Rige paa Jorden og valgt sig Ejencere og Arbeidere for Sidste Gang i sin Biinggaard, og som af sin store Maade har kaldet Dem, velsigne Dem med Wiisdom, Kraft og Styrke fra det Hoie til at oplyse Deres Medmennesker om Saliggjørelsens Principer, og velsigne deres Arbeide med mange Neg at bringe hjem til Ephraims Dale.

Hørst vil jeg sige, at vi er alle rasse og har det godt; dernæst, at jeg har modtaget Deres twende Breve, for hvilke jeg takker Dem, saavelsom for Deres gode Ønsker med Hensyn til min Tilsredshed i mit nye Hjem, hvilke Ønsker og Bonner Herren har hørt og støfset.

Jeg ønsker, at Herren maa velsigne Broder Olsen og sjænke ham alt Godt for den Iver og Ridkærhed, hvormed han førte det danske Compagni over Ørkenen. Vi blev op holdt en Tid formedelst Regn og andre Omstændigheder. Vi drog ad en uy, men kortere Vej, og da vi var komne om trent 20 Mile fra

Kansas, gjorde vi Holdt og raadslog om, hvad der var at gøre, da de Fleste havde for store Læs. Broder Olsen foreslog at gaae til Leavenworth og tale med Orson Pratt (En af de Tolv), hvilket bifaldtes. Leavenworth laae 7 danske Mile fra Leirpladsen. Jeg var med Olsen paa denne Reise, som fik et lykkeligt Udfald, idet Eldste Pratt bevilgede en Sum til 50 Ører. Jeg blev af Br. Olsen foreslaaet og assisteret af Compagniet at være Vagt-Captain over Ørkenen. Der var for mig i den Stilling jeg stod en stor Byrde, som paalagdes mig, men jeg modtog den i Haab til Herren, og han velsignede mig med Hilsen paa hele Reisen. Jeg vilde ønske, at den, der for Eftertiden bliver valgt til denne Post, maa besidde de fornødne Egenfæbler, som udsordres til denne Plads; thi det er den ansvarsfuldeste næst Førerens. Han maa besidde en fast og upartisk Charakter. De andre Kald, som Compagni-Captainer er vel ogsaa vigtige, men langt fra i den Betydning. Jeg kunde ønske bare Bækstrømme til Compagni-Captainer for Eftertiden. Fort Compagni bestod af 69 Vogne med om trent 400 Ører og Koer, saa der var Noget at holde Vagt over. Jeg har et Raad til Sødskende,

som for Eftertiden forlader Danmark for som Mormoner at gaae hjem, og det er, at de, den første Aften de lægger dem til Hvile, at de da lægger det ene Ben udenfor Sengen og det ene Die bestandigt aabent, og saaledes hele Reisen igjennem, saa kan de være Minutmaend. Glem saa ikke Bonnen! men vær hydig til Raad og Advarsel, og det vil gaae Eder vel og I vil lykkeligen naae Zions Dale. Herren velsignede os med overmaade godt Veir paa hele Reisen. Herrens Haand var udrakt over os. Hans Velsignelse tilligemed Br. Olsens store Paarvæsenhed gjorde at ikkun meget faa af vore Kreaturer døde paa Reisen. Emigranterne vil iaar og for Eftertiden komme til at gaae en ny Wei, som vil afkorte 70 Mile, bedre Græs og mindre Bakker at gaae over. De vil komme ind i Utah Dalsen ved Provo, omtrent 45 Mile syd for Saltfostaden. Vi venter hver Dag paa Navne-Listen paa Emigranterne; Herren føre dem lykkelig her hjem. — — — — —

Jeg vil nu lade Dem vide Noget angaaende vor Stilling og hvordan det staer sig her. Fort Ephraim er 133 engel. Mile fra Saltfostaden i Sant Pete Dalen. Her er to Settlementer, Manti, som ligger 7 Mile længere mod Syd, Fort Ephraim blev anlagt i forrige Aar, begyndt midt i Marts Maaned. Her lever en heel Deel Danske. Denne Dal er meget god; her er god Jord, Græs i Overflodighed, gode Vandstrømme, fuldt af Brændte og Tommer. De Danske har det i Almindelighed godt, og har følgende Skudsmaal i Deseret News: „Det danske Folk, som er kommet hertil, er et virksomt og driftigt Folk. Fred, Enighed og Kjærlighed herser iblandt dem.“ Jeg har for faa Dage siden været i Saltfostaden, hvor jeg erfarede, at Broder Brigham havde

talt om de Danske, og sagt, at der ventede dem store Velsignelser. Og i sine Bonner beder han bestandig for dem, at de maa snart komme til at forstaae det engelske Sprog, at de kunde blive beredte til at modtage de store Velsignelser, som Gud vil udgyde over dem. De staer saaledes i et godt Nygtebaade hos Guds Ejendom og Folket her. Jeg vil ønske, at de alle vilde skrive af al Kraft, at de ikke alene kunde bevare det, men at dette gode Navn og Nygte maatte tilstætte Dag for Dag. — — — — —

Muren omkring Tempelpladsen er færdig, kun at der skal vaalægges smukke, rødagtige, hugne Dækstene, som nok snart er færdige. Af Grundvolden til Templet er det Halve færdig. — — — — —

Mit Hjerte fryder sig ved at tænke paa, om Herren vil være mig naadig, at jeg kunde leve den Dag, og blive værdig til at gaae derind for at udføre Handlinger til Saliggjørelse for mig selv og for henvædede Fædre. Det nye Tabernakel, som vil rumme mange Tuisinde, vil blive færdigt til April-Conferencen. Der er mange smukke Huse i Saltfostaden og Bontekker lige saa smukke som i Kjøbenhavn. — — — — —

Kære Broder Svensen! bliv den lille Svensen, som De altid var, da jeg var hos Dem. Somme er voret saa store, og krobet saa højt op, saa de er faldet ned og slaaet dem flæmt, og det kan hænde sig, at de slaaer sig reent ihjel. Og naar Saadanne kommer hjem, er Husene reent for smaa; Saltfostaden og Alt er forkeert; for mig var de ret tilspas, og Alt var vel. Der var en Aaland hos nogle af Sødsiden iaar, at Alt skulde være lige og tilstættes; denne Aaland er meget farlig for dem, som huser den. See til at Ingen, som ledes af Saadanne, kommer til at reise; thi de bliver flæmt bedrague, og er ikkun til Fortøj her saavel

som paa hele Reisen. De, som gør sig saa store Tanker, saa at de mener, at her staer Bordet dækket bestandig med mange Retter fin Mad, og at her løber fedt Sviin med Kniv og Gaffel i Ryggen, bliver stemt stufset. Kjære Sødsteende! hvo I end er, saa see til at faae sat paa den rette Ende paa Mormonismen og hold saa fast og giv ikke Slip for Striden er endt og Seiren vunden, og uaar I da ved Herrens Naade kommer her hjem til Ephraims Dale, da vil I føle Eder tilfreds, og føle som jeg føler, at Alt er vel, og takke Gud for hans store Naade.

Jeg glæder mig ved at Broder Van Gott har sendt et meget noigtigt Regnskab her til Tiende-Gontoiret, saa at Enhver kan faae Beviis for alt hvad han har ydet, baade til Tiende, til Templet

og Emigrationsfondet. Jeg har faaet mit og det er af stor Vigtighed. Kjære Sødsteende! betaler Eders Tiende førend I forlader Danmark, hellere noget for meget end lidt for lidet, og I vil føle Eder vel paa hele Reisen derved, og naar I kommer hjem, vil I glæde Eder ved at see Templet og vide at I har bidraget til dets Opsærelse. Og da først vil I have Ret til at gaae derind og nyde de Besignelser, som venter Guds Folk.

Jeg vil nu slutte med mange kjærlige Hilsner til Sødsteende, bedende Herrens Fred over Eder, at I maa faae Kraft til at stride Troens gode Strid. De hilses kjærligst fra min Kone og mine Børn. Hils alle Sødsteende og Venner vær selv hilset fra Deres ringe Broder og Medstrider i Evangeliet

P. P. Thomsen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835.

(Fortsat fra Pag. 288.)

Den 9de reiste jeg til Cleveland i Selstab med Eldste Cowdery og Andre. Den 14de blev en Klage fremført mod Eldste Edmund Bosley for et Raad af Præsidentstabet for uchristelig Opsærelse i at bryde en vis hellig Vagt, gjort den 4de Septbr. 1834.

Jeg underviste Raadet om Usigts Punkter, saasom at iagttage Vagten osv. og bevidnede Sandheden af oven nævnte Vagt.

Præs. Oliver Cowdery bekræftede, at han selv forfattede den anførte Vagt, og det skete den Eid, naar Bosley sagde, at han havde et Vidnesbyrd, at det var Herrrens Willie, at han fulde hellige det Overflodige, som han ikke behøvede til sin og sin Families Underholdning.

Bisshop Whitney stadsæstede, at Eldste

Bosney indgik paa at lade Præsidentstabet og Andre faae Venge til Laans for at trykke Alabenbaringerne, dersom han kunde bestyre sin Ejendom i eet Aar, eller saa snart som han erholdt den.

Afgjort, at E. Bosley brød Vagten, som han gjorde den 4de Septbr. 1834 — derfor er han ikke længere et Medlem af denne Kirke, undtagen han giver dem Fyldestgjørelse, som han har forurettet.

Ogsaa Isaac H. Bishop anklagedes for at have talt ilde om Værdigheder ved at sige, at „Høiraadet havde det vrangte Træ at afbarke, hvilket blev bekræftet af J. M. Corrill, Præs. Rigsdon o. fl.

Det afgjordes, at Isaac H. Bishop skal gjøre en offentlig Tilstaaelse til de

Fornærmedes Tilsfredshed, og vandre som en Hellig i alle Ting.

Denne Forbaudelse skal være paa dem — Herrens Haand skal være paa dem, indtil de omvender sig i Sæk og Aste, og skal ramme deres timelige og aandelige Velserd, undtagen de omvender sig.

Den 17de Juli. De Tolv modte i Conference, overensstemmende med foregaaende Bestemmelse, i St. Johnsburn, Vermont.

Afgjort: At denne Stat bliver denne Conferences Grænder og indslutter Greneue i Littleton, Dalton og Llandaff i New Hampshire og kaldes „Vermonts Conference.“

St. Johnsburn Green talte een og fyrettyve Medlemmer; Danville tre og tyve; Charlton een og tyve; Jay elleve; Dalton femten; Llandaff fire; Littleton ti; Andover, Vermont, femten; Beneeon syv og Lewis, New York, sytten.

Six af Raadet holdt Foredrag til Conference over Principerne for Tro og Gjerning.

Sluttet til den 18de, da de øvrige Sex indstørpede Nodvendigheden af at sende op vise Mand og Kjøbe Land, ifølge Besalingerne — hvilket de villigen indgik paa at gjøre.

Søndag den 19de. Vor offentlige Forsamling var besøgt af meer end tusinde Mennesker, og Ni døbtes under Conference.

Orson Hyde,
W. E. Mc. Lellin,
Skrivere.

Den øvrige Deel af denne Maaned var jeg bestændig bestættiget med at oversætte et Alphabet til Abrahams Bog, og indrette en Grammatik for det ægyptiske Sprog, som bringtes af de Gamle.

Den 2den August. Som det var Sabbat, prædikede jeg en Deel af Dagen.

Kirtland den 4de August 1835. Et Høiraad i Jesu Christi Kirke af de Sidste Dags Hellige forsamledes i Conference, bestaaende af Præs. Joseph Smith jun., Oliver Cowdery, Sidney Rigdon, Hyrum Smith, David Whitmer, John Whitmer og Wm. W. Phelps og Andre, for at tage under Overveielle visse Punkter, indeholdte i Breve udenfra — eet fra Warren N. Cowdery, præsiderende Eldste over Freedoms Conference, og eet fra Eldste William E. Mc. Lellin. Det første lod saaledes:

Freedom den 29de Juli 1835.
„Kjære Broder!

Eldste Jared Carter besøgte denne Menighed afvigte Tordag paa hans Vej ostover, ansøgende om Bidrag og Subskriptioner til at fuldende Huset i Kirtland. Endskjønt Gjenstanden for en saadan Mission i Forbindelse med hans Navn har været omtalt i the Messenger and Advocate, havde det dog — som der ikke var blevet anbragt nogen anden Maade at indprente det paa vort Sind — gradvis astaget eller ophørt at gjøre noget Indtryk — hvorfor vi i en vis Grad blev grebne af Overraskelse. De Tolv, Biskoppen, eller nogen Ander beklædt med Myndighed har aldrig omtalt denne Gjenstand for os, undtagen tilfældigvis, saavidt nogen af Menigheden kan erindre. Det blev visselig aldrig gjort til Gjenstand for offentlig Undervisning, som Broder Carter just havde Alarsag at vente, at det var blevet, saa at han følte en Forlegenhed, særegen for en saadan Stilling. Han foretog sig at prædike for os igaar, men paa Grund af den fornævnte Forlegenhed, eller Menighedens Dødhed eller Gjerrighed, kunde han ikke faae Herrens Land til at staae sig bi. Jeg er saa fri at sige, at jeg tilskriver det mere den sidste Alarsag end

den første, dog ikke desmindre udvirkede vi i Bidrag og Subskriptioner, som jeg stoler paa vil udgiøre 341 Dollars 37½ Cents. Maa Herren velsigne ham og give ham Fremgang og alle hans trofaste Ejendomme; og maa de finde Undest for Gud og Menneskene er Eders uverdige Broders Bon.

· Warren A. Cowdery.

Til Oliver Cowdery."

Af dette korte Brev opdager vi, at de Eldste undlod i Begyndelsen at opfylde deres store og vigtige Mission, som de veed, at Herren har besatet os at bygge et Hus, hvori vi skal modtage en Begavelse, inden Sions Forlossning, og at Zion kunde ikke forløses indtil dette finder Sted. Idet de vidste at Committeeen skulde reise i den udtrykkelige Hensigt at søger til at faae Bidrag, saa har de forsømt at støtte den og fremsætte denne første vigtige Ting; og som Folge deraf har Gud ikke velsignet dem som han ellers vilde. Vi paaminder Eder om disse Ting i Herrens Navn, og henviser Eder til Pagternes Bog 98de Afsdeling 9de og 10de §, og spørger, lærte vi ikke Eder, at I skulde erindre først Huset, for det andet Sions Sag, og derefter Ordets Offentliggjørelse for Nationerne?

Det andet, som paapgedes, er et Udtog af Eldste W. E. Mc Lellins Brev til hans Kone, saalydende:

„Du siger, at det vil ikke staae i din Magt at gaae i Stolen denne Sommer. Jeg er glad dersor, siden Eldste Hyde er vendt tilbage og har givet mig en Beskrivelse over Maaden, hvorpaa den er bestyret, endstjordt vi ønsker ikke at kaste nogen Dadel.“

Dette ansaae Raadet for at være en Bestyrnelse lige i dets Fine. Eldste Mc Lillin siger: „Vi ønsker ikke at kaste nogen Dadel,“ naar den højeste Fornuftsmælle og Dadel er fastet ved dette Ud-

tryk paa Kirken, paa Præsidentskabet og paa dem, som er høiere agtede i Guds Uasyn og i denne Kirke, end de selv.

Raadets Votering var: Vi underrette herved Eldsterne Mc Lillin og Hyde, at vi unddrage vort Fællestab fra dem, indtil de vender tilbage og giver Oprisning Afsigt til Afsigt.

Vi underretter endvidere de Tolv om, at saavidt som vi kan erfare af Menighederne, vi har reist igjenem, har I sat Eder selv op som et nafhængigt Raad, under Kirkens Myndighed, et Slags Lovløse. Dette Indtryk er urigtigt og vil, dersom det fremdeles paastaaes, nedbringe Himlens Bredde og Mishaq paa Eders Hoveder. De andre Xi forestrives at gaae videre og ende Conferencerne, og de To maa handle efter deres eget Omdømme, enten til at gaae videre eller vende tilbage.

Præsident Joseph Smith imm. læste et Brev fra Raadet fra Eldste William Smith, hvilket bifaldtes og fylde vores Hjarter med Glæde.

Et Brev blev fremlagt fra Eldste Thomas B. Marsh. Raadet henviste ham til Befalingen, som lyder, at Ingen skal forlade eller bringe deres Familier uden Kabenbaring eller Afgjørelse af Hovraadet.

Vi opdager en Bildsarelse i Eldste Marshs Brev. Han siger: „at være i stand til at prædike som William E. Mc Lillin og Parley P. Pratt.“ Vi slutter, at om Prædiken havde været af Herren, som den skulde have været, saa vilde han have haft Gren og ikke disse Mænd. Som Slutning tilsoier vi, at med mindre denne Epistel iagttages i alle dens Dele, i dens fulde Kraft, de, som sætter sig op imod den, skal blive behandlet af Herren overeensstemmende dermed, thi vi beder Eder, at være enige angaaende denne Ting. Vi ønsker, at I skal for-

staae, at Eders Pligt byder Eder først at søge Himmeriges Rige og dets Retfærdighed, det er, opfyld de første Ting først, og da vil alle Ting tillægges Eder, og højt Klagemaal angaaende Eders Familier vil være mindre hyppigt. Prædik ikke Eder selv som Korsfæstede for Eders Hustruers Skyld, men erindre, at Christus blev korsfæstet, og at I er indsendte til at være føregne Bidner om denne Ting. Mennesker onster ikke at høre disse Smaating, thi der er ingen Frelse i dem, men der er i det andet.

Styrk Hænderne paa de Ti og lad dem gaae ud i Herrens Navn, i deres Missions Kraft, idet de giver flittig Aagt paa den Helligaands Veileitung. Vi siger: Vær stærke i Herren og i hans Magtes Kraft; thi store Ting venter Eder. Lad Kraften af de To være paa de Halvserdsindstyve, indtil de To giver fuld Opreisning; thi de Halvserdsindstyve skal være velsignede og er velsignede. Den Mand, der fordrister sig til at tale ilde om Værdigheder, som Gud har indsat i sin Kirke, til sin Familie eller noget Aanden, skal være forbanded i sin Slekt. Ihnkommer den 109de Psalme. Hans Bispedomme skal tages fra ham, medmindre han hasteligen omvender sig. Det være vitterligt, at Gud er Gud, og naar han taler, lad hele Menigheden sige Amen. Vi har onde Indgivelser nok i Kirtland at kæmpe med, som er indgydte af Løgnens Fader, uden at vi skal have dem fra dem, som er indsendte til at gjendrive falske Angivelser. Maa Gud velsigne Eder til at være mere vise i Fremtiden, Amen.

Oliver Cowdery,
Skriver.

Bradford i Massachusetts den 7de

August. Ni af det omvandrende Høi-raad mødte og bestemte at Grænderne af Conferencen omfatter Staten og kaldes „Massachusetts Conference.“

Eldste Chase blev frataget hans Kaldsbrev og Samfundsrettighed, fordi han havde spillet om Venge, og siden brudt Brod for de Hellige inden han bekjendte sine Synder.

Eldste Holmes's Kaldsbrev blev frataget ham paa Grund af en Uenighed, som havde været længe mellem ham og hans Hustru. Det blev derfor taget i Betragtning, at en Mand, som ikke kan bevare Fred i sin egen Familie, er ikke tilkoret til at bestyre Guds Menighed.

Et Klagemaalsbrev blev strevet til Kirtland af Eldste Gibson Smith af Norfolk, Connecticut imod Eldste Glad-den Bishop, hvorpaa han blev suspenderet og henvist til Bradford Conference til rellig Undersøgelse. Ingen fremstillede sig til at bevise Klagen — han blev derfor frikjend for det Punkt, men paa videre Esterispørgsel blev det bevisst, at han havde føret vild i Aland og i Lærdom, og var betydeligen hengiven til Sværmeri og meget oploftet. Raadet tog derfor hans Kaldsbrev fra ham, indtil han blev bedre undervist, og tilsige til sin Aland og sine Føleller til at stemme mere overeens med sine Brøders.

Eldste James Patten af North Providence, Rhode Island, blev undslukket for upassende Opførel, og da han nægtede at aflevere sit Kaldsbrev — blev der beslættet, at det skulle offentliggøres i the Messenger and Advocate. Folket i denne Egn var i Almindelighed haardt og vantroe, og ikkun lidet opfordredes der til prædike, undtagen af Menigheden.

(Fortsættes.)

Conferencen.	Agensten.	Gjeld.
Kjøbenhavn	A. V. Tranæ	768 Rdl. 5 Mt. 9 St.
Ålborg	J. C. Klingbeck	293 — 3 — 2 —
Fredericia	H. P. Olsen	163 — 2 — 10 —
do	H. Jensen	12 — 1 — 5 —
do	Mads Larsen	115 — 3 — 2 —
Volland	Joh. Svendsen	179 — 1 — 11 —
Bornholm	J. P. Folkman	162 — 4 — 2 —
Vensyssel	P. C. Jensen	322 — 3 — " —
Skaanes	N. Nielsen	228 — 1 — 8 —
Brevig	K. Petersen	646 — 2 — " —
Stockholm	Ake Jönson	202 — 4 — 12 —

Summa 3095 — 2 — 13 —

Diverse Debitorer.

	Rdl.	Mt.	St.		Rdl.	Mt.	St.
Transport	3095	2	13	Transport	3161	1	12
N. P. Petersen	12	"	"	H. Hendriksen	2	"	4
A. Nielsen	5	3	"	Ole Larsen	5	"	"
C. F. Nielsen	2	1	11	Niels Andersen	11	3	4
Jürgens	2	"	11	A. Grønbeck	9	3	8
Kohl	4	"	6	A. Weihe	13	"	14
Gudmundsen	3	5	4	H. Hansen	2	5	3
N. Larsen	13	4	6	J. E. Grønberg	5	"	"
S. Hansen	9	4	10	Peter Madsen	3	5	6
H. Christopherson	3	5	11	Johan Eilensteinrom	2	2	4
Nils Nilsson	8	3	4	Summa	3210	5	7
Lateris	3161	1	12				

Indbetalt til Contoiret.

Mads Larsen	20	Rdl.	"	Mt.	"	St.
A. V. Tranæ	34	—	"	—	"	—
P. C. Jensen	100	—	"	—	8	—
P. Hansen	7	—	3	—	3	—

Summa 133 — 3 — 3 —

In d h o l d.

Side.	Side.
Tale af Præsident B. Young	289.
Redaktionens Bemærkning	297.

Udtog af et Brev fra Eldste P. P. Thomsen . . . . . 298.
Joseph Smiths Levnetsliv (fortsat) 284.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postkontorer.